

El mundo según Sr. Chinarro

Bram De Saeger

Spaanse indiepop: het lijkt wel een contradictio in terminis. Hoewel Spaanstalige muziek geregeld op de Belgische radio te horen is, zal het nog wel een tijdje duren eer we een Spaanse rockgroep op Rock Werchter te zien krijgen. De Spanjaarden zelf zijn dan wel erg rockgevoelig, vele autochtone bands houden vast aan hermetische navelstaarderij en het schaamteloos kopiëren van idolen die in de rest van Europa al lang vergeten zijn.

Het is een beetje te vergelijken met bier: ondanks de grote afzetmarkt slagen de lokale brouwers er niet in om de juiste bierformule te vinden. Dit gebrek aan creativiteit is des te opmerkelijker in een land dat bulk van de muzikale experimenten, die minstens even populair zijn binnen Spanje als ver daarbuiten. Amparanoia of Ojos de Brujo spelen in België voor volle zalen en je kunt ze geregeld zien op wereldmuziekfestivals. In tegenstelling tot de barricadefolk in al zijn Manu Chao-varianten, klinkt de boodschap van de Spaanse rock vaak flets en weinig origineel. Vreemd genoeg ligt het feit dat ze niet internationaal doorbreken dikwijls aan hun keuze voor het Engels. Een mooi voorbeeld is de debuutplaat van Deluxe, waarop een erg aanstekelijke Spaanstalige single staat ('Que no') naast abominabel slechte Engelstalige nummers. Een uitzondering op de regel is Dover, die uitstekende poprock maakt in het Engels.

Ondanks de verschroeiende taalkeuze (onverstaanbaar Engels of ongekend Spaans) is het grootste probleem van de indie in Spanje misschien dat velen de boodschap niet echt begrepen hebben: alternatief betekent niet noodzakelijk ongestemd en buiten de maat. Indie moet ook niet per se even obscuur klinken als Joy Division en The Cure. Het is dan ook niet verwonderlijk dat Spaanse groepen ondervertegenwoordigd zijn op hun eigen Spaanse festivals. Een uitzondering hierop is Sr. Chinarro. De man zijn nieuwe plaat is door verschillende media uitgeroepen tot beste cd van 2006, en in tegenstelling tot andere jaren zijn wij het daar deze keer volledig mee eens. 'El mundo según Sr. Chinarro' staat al een half jaar onafgebroken in onze playlist. En in tegenstelling tot andere bands is dit volgens ons een project dat wat meer (internationale) aandacht verdient.

De nieuwe cd van Sr. Chinarro is al de tweede op rij die hoge ogen gooit in de eindejaarslijstjes van het tijdschrift *Rockdeluxe*, de referentie van de alternatieve Spaanse muziekscène. Dit maandblad, met bij elke uitgave ook telkens een interessante cd, volgt de muzikale evolutie van Sr. Chinarro al jaren, sinds hun debuut in 1994. Na acht cd's is de kwaliteit van hun muziek en hun haarkapsel er alleen maar op vooruitgegaan. De jaren negentig waren niet gemakkelijk voor de Spaanse rock, zoals Antonio Luque zelf toegeeft. Na de soms vreselijke elektronische pop van de movida (denk Mecano in het kwadraat) van de jaren tachtig dachten velen dat het niet zo moeilijk was om beter te doen. Na de kitsch kwam de noise-rock, met Los Planetas als een soort supergroep. Onnauwkeurige en slechte opnames en vocaal gebrom dat maar net boven het gitaarlawaai uitkwam. 'Una semana en el motor de un autobús', met voorsprong de beste cd van Los Planetas, uit 1998, is een van de weinige geslaagde experi-

menten. Ook Antonio Luque, de man achter Sr. Chinarro werd erdoor beïnvloed, naast natuurlijk de jaren 80-idolen die de Spaanse jaren 90 beheerst hebben: Depeche mode, New Order, The Cure, Echo and the Bunnymen etc.

'El mundo según Sr. Chinarro' klinkt veel opener en minder geheimzinnig dan vorig werk. De teksten bevatten nog steeds absurde woordspelingen, maar de surrealistische en soms zwaar pessimistische levensvisie van Antonio Luque heeft plaatsgemaakt voor een zachtere vorm van melancholie. De man blijft het moeilijk vinden om openlijk over zijn emoties te zingen, hoewel er erg persoonlijke nummers op de cd staan. 'G. G. Penningstone' is een lied voor zijn zoontje. De melodieën zijn opvallend Europees, zonder al te veel lokale, flamenco-invloeden. De teksten beschrijven dan wel typisch Spaanse situaties, waardoor hij dikwijls het etiket 'costumbrist' opgeplakt krijgt, de thematiek is universeel: in 'Militar' heeft onze Sr. geen zin om nog elke dag op te staan om te gaan werken. Iets wat letterlijk mag genomen worden, nu hij sinds kort de fabriek verlaten heeft en volledig de kost verdient als muzikant. Zijn humor doet af en toe wat denken aan Hugo Matthijsen of Bart Peeters, maar is melancholischer en intenser.

Sr. Chinarro is terecht al enkele jaren een lieveling van de critici en met dit werk zal hij alleszins een grotere nationale bekendheid verwerven. Misschien wel internationaal? De diepe stem van Antonio Luque blijft ons alvast bekoren.

Fragmenten kan je beluisteren op de site van zijn label Mushroom Pillow (<http://www.mushroompillow.com/es/>) of op zijn myspace (<http://www.myspace.com/srchinarrasomostodos>).